

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. március 2.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTENT DICSŐÍTŐ NÉP

Lekció: 5Mózes 8,11-18

Alapige: 1Péter 2,9-10

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket, akik egykor nem az Ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.

Imádkozzunk!

Azt énekeltük, örökkévaló Urunk, hogy adjatok hálát az Istennek, imádkozzatok szent nevének — segíts abban, hogy ha tudjuk, hogy hálát kell adni, és imádkozni kell, azt hogyan tegyünk. Segíts abban, hogy mi legyen a formája, mi legyen a tartalma a mi hálaadásunknak, imádságunknak.

Áldunk téged, hogy azért lehet mindez, mert hozzád fűződő kapcsolatunk van, mert néped lehetünk és te vagy a mi Istenünk.

Köszönjük ezeket a drága ígéket a Mózes könyvéből, amellyel megszólítottál bennünket, és eszméltetsz arra, hogy minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről, a világosság Atyjától száll alá.

Bocsásd meg, hogy sokszor ezeket természetesnek vesszük. Természetesnek vesszük mindazokat a lelki és testi javakat is, amelyekkel életünket elhalmozod. Engedd meglátnunk itt színed előtt leborulva és imádkozva, hogy mindez a te kegyelmed. Ha te nem könyörölsz rajtunk, semmik vagyunk. Ha te nem nyitod meg előttünk a kősziklát, hogy víz fakadjon, akkor szomjan halunk. Ha nem adsz manná, nem adsz ígét, nem adsz eledelt, akkor éhen pusztulunk. Segíts meglátnunk azt, amit az ígében így mondott Mózesen keresztül a te drága Lelked: ne gondold azt, hogy a te erőd, a te tehetséged, a te eszed érte el ezeket.

Bocsásd meg, hogy mégis sokszor így gondolkodunk: mi szereztük meg, mi dolgoztunk érte. Bocsásd meg, hogy bezsebeljük a dicséretet, hogy magunkat is vállon ve-regetjük. Szeretnénk most ezen az istentiszteleten rád nézni, téged dicsérni, előtted hódolni, és megvallani: te voltál az, aki könyörültél rajtunk, aki egyszülött fiadban utánunk jöttél, aki kiemeltél, felvettél bennünket, és napról-napra megtartó kegyel-medben részesülhetünk.

Köszönjük, hogy ismét gyülekezeti közösségben lehetünk, és együtt magasztal-hatunk téged.

Ámen.

Igehirdetés

Néhány vasárnappal ezelőtt kezdtünk egy rövid sorozatot arról, hogy mi is történik itt a gyülekezeti istentiszteleten. Lehet, hogy sokan ezt jól tudják már évtizedek óta, de lehet, hogy vannak olyanok is, akik később csatlakoztak, vagy nem túl régen a gyülekezethez, és ezért tanácstalanok, hogy mi is történik itt, miért ezek az elemei a mi istentiszteletünknek. Sőt azt mondjuk: még a sorrend is fontos, mert annak is üzenete van a számunkra.

Először megnéztük magát az istentiszteletet, hogy azért jövünk össze, mert Isten így rendelkezett és ezzel tiszteljük a mi teremtető és szabadító Istenünket.

Azután szó volt az imádságról, hiszen az istentiszteleten többször imádkozunk, sőt remélem, hogy ide már mindenki imádságos lelkülettel is jön. Erre vigyáznunk kell, mert azért sok minden történik addig, míg gyermekeinket felöltöztetjük, és idejövünk. Sok feszültség adódik abból, hogy igyekezz, már menni kellene — harcolunk a percekkel, és esetleg nem imádságos lelkülettel jövünk ide, hanem „beesünk” a templomba.

A múlt vasárnap szó volt az igehirdetésről, amely a református istentiszteletnek a középpontja és legnagyobb része. Ez két részből áll: az írott ige olvasásából, és az igehirdetésből, amelyek közé reformátor eleink egyenlőségjelet tettek és azt mondták: Isten igéjének hirdetése maga Isten igéje. Ezt természetesen azért tették, mert a Biblia mondja több helyen. Gondoljunk ilyen ígéretekre, hogy az Írás azt mondja egyik helyen: nem ti vagytok, akik szóltok.

Hisszük, hogy amikor feljövünk a szószékre, akkor nem a magunk gondolataival jövünk, hogy mit akarok mondani a gyülekezetnek és keresek hozzá egy igét, hanem elkérjük Istentől, hogy mi az üzenet. És olyan jó, amikor nekünk, igehirdetőknak megnyugszik a szívünk. Általában a hét közepe felé — én így vagyok — tudjuk, mi lesz az ige, forgatjuk a szívünkben, gondolatainkban. Ha kapunk üzenetet, leírjuk, és később próbáljuk az egészet leírni. És megnyugszunk: igen, Uram, ezt akarod mondani.

Ha tovább folytatjuk a sorozatunkat, akkor a mai alkalmon három dologról lesz szó: az éneklésről, amely szintén istentiszteletünk fontos része, aztán az adakozásról, amely a végefelé történik, a harmadik pedig, amely a legvégén történik, az áldás, amikor a záróének után a gyülekezet fennállva a lelkipásztorral együtt veszi az igét Istentől, aki hatalmas és kész arra, hogy megáldja népét. — Az ige azt mondja: Isten az Ő népét akarja megáldani. Nem mehetünk ki például a Széll Kálmán térre, és aki ott le száll a villamosról, mindenkit megáldunk. Isten azt mondja a Mózes könyvében: így áldjátok meg az én népemet.

Amikor ez a három dolog elém jött, akkor az első kérdésem az volt: akkor most három igét kell, hogy vegyünk? Egyik, amelyik az éneklésről, a másik, ami az adakozásról szól, a harmadik, ami az áldásról szól. Kértem az Urat: olyan jó lenne egy olyan ige, amelyikben mind a három benne van. És Isten elém hozta ezt a két igét. Egyrészt az Ószövetségből, másrészt pedig a Péter leveléből, és a kettőt összeköti az, hogy Istennek Őt dicsőítő népe van ezen a földön. Erre emlékeztette Mózes a vándorló népet, és erre emlékezteti Péter az akkori hívőket: ti szent nemzet, királyi papság, Isten tulajdonba vett népe vagytok. Amikor valaki el lenne keseredve, — így mondta egyszer valaki: én lelki toprongy vagyok — és milyen jó akkor azt mondani: ti királyi nemzet, szent papság, Isten tulajdonba vett népe vagytok.

A 394. dicséretben van egy olyan éneksor, amit nagyon szeretek. Arról szól: „ne feledd, ki népe vagy.” Erre emlékeztetni kell bennünket sokszor, hogy ki népe va-

gyunk, kihez tartozunk. Ami itt az istentiszteleten éneken, adakozásban, áldásban történik, az mind ebből gyökerezik, ebből fakad, hogy mi az Isten népe vagyunk. Tulajdonba vett népe, amelyet nem aranyon és nem ezüstön vásárolt meg, hanem az Ó drága vérén, a szeplőtlen és hibátlan Báránynak, Jézus Krisztusnak a vérén.

Mind a háromban tehát az alap a szabadítás. Mózes mondja: Ne gondoljátok, hogy a ti erőtök szabadított meg titeket, hogy ti értetek el valamit. Azért vagyunk (és azok vannak istentiszteleten), akik ez tudják, hogy nem mi értünk el valamit, hanem Isten tett értünk — nemcsak valamit, hanem a legnagyobb dolgot tette értünk. Akik „nem nép” voltatok, amikor az Ószövetségben azt mondta Isten, hogy ez a nép nem az én népem, ez a te néped, Mózes, menj a te népedhez. Most azt mondhatjuk Jézus Krisztusban, hogy mi az Ó népe vagyunk. Nem nép voltatok. Voltatok sötétség, most világosság. Voltatok — és vagytok, mert valami történt. Istentiszteletünk ebből fakad. Ha nem ebből fakad, akkor az ember igazán nem tiszteli Istent. Nincs istentiszteleten még akkor sem, ha minden vasárnap templomban van. Szabadító Istenünk van, aki kihozott bennünket hatalmas kézzel és kinyújtott karral a bűn fogságából és rablásából, és megengedte, hogy színe előtt járjunk, sőt jelenlétében éljünk és azt ígérte: velünk van minden napon a világ végezetéig.

Nézzük tehát ezt a három dolgot, amelyről csak néhányat tudunk elmondani az idők rövidsége miatt.

Az éneklésről. Elég sokat éneklünk egy istentiszteleten. Vannak olyan istentiszteletek, ahol még többet énekel a gyülekezet. Nálunk van egy fennálló ének, egy fő-ének. A liturgiában van egy igehirdetés előtti — nálunk: utáni — ének, amelyben felelünk az ígére. Végül van egy záróének.

Kálvin azt mondta: az éneket Isten maga adja, hogy dicsőségét kibeszéljük és hirdessük. Csomasz Tóth Kálmán, a XX. század nagy zenetörténésze, himnológusa, teológiai tanára így fogalmazott: „Az egyházi ének olyan testben élő bűnös emberek éneke, akiket Isten örök tanácsában kiválasztott, elhívott, magával és egymással közösségre juttatott, hogy az Őt örök harmóniával dicsőítő mennyei gyülekezetének halvány, de hűségre törekvő képmása legyen.” — Jegyezzük meg: Isten népe olyan nép, amely azért énekel, mert az Isten népévé tette, egymással és Ővele közösségre juttatta (ez a szentek egyessége vagy egysége). Az Őt harmóniával dicsőítő mennyei gyülekezetnek halvány, de hűségre törekvő képmása legyen.

A Szentírásban azt olvassuk, hogy a legszebb énekek akkor születtek, amikor valaki átélte a szabadítást. Ezek voltak a hálaénekek. Gondoljunk a 2Mózesben írtakra, amikor a szétvált tenger után megérkezik Isten népe úgy, hogy még az ellenséget is legyőzi az örökkévaló szövetséges Istenük, és akkor belekezd Mózes az énekbe. Vagy gondoljunk Debóra és Bára énekére a Bírak könyvből. Vagy Anna hálaénekére a Sámuel könyvből. Mária hálaénekére. Ezeknek mind az volt az alapja és forrása, hogy a szabadító Isten hatalmas dolgokat tett. Ezt látták, ezt élték, ennek szolgáltatták ki magukat és az életüket, és ezért dicsőítették hálaénekekkel az Urat. Éppen ezért Isten nagysága és tette álltak az éneklés középpontjában.

Az első gyülekezetek pünkösöd után is énekeltek. Két ígét említek: Jakab 5,13: Öröme van-e valakinek? Énekeljen. Kolossé 3,16: Intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel. Hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek.

Többször volt szó arról, hogy a nagy lelki ébredéseket mindig követte az énekek, az éneklés megújulása. Ahol ébredés volt, ott mindenütt énekkarok alakultak, mert ezt akarták kifejezni: Istennek hatalmas tettei vannak. Két szó határozza meg az Is-

tent dicsőítő éneklést: jól és jót. — Ezt ne felejtsük el, mert sokféle ének van, sok énekre ráfognak, hogy Istent dicsőíti. Éppen ezért két szó az, ami fontos: jól és jót.

Kálvin az énekléssel kapcsolatban írt egy olyan mondatot is: a fülemüle népen énekel, de értelme nincs annak. Az ember éppen azt kapta ajándékba Istentől, ha énekel, tudja is mit mond.

A gyülekezeti ének tulajdonképpen megénekelt ige. Ha kinyitjuk az énekeskönyvünket, akkor ezt szépen láthatjuk. A dallamnak is méltónak kell lennie a szöveghez, és csak szívből történhet. Kiemelem ezt a szót a Kolosséi levélből: hálaadással zengedezvén szívetekben az Úrnak. Tulajdonképpen az éneklés itt kezdődik.

Sokszor hallottam szolgálatom alatt: azért nem éneklek, mert nincs hangom. Nem hang kérdése az éneklés elsősorban, hanem szív kérdése. Nem születet mindenki Pavarottinak, híres énekesnek, de általában elmondható: bizony sokunknak nem jó az énekhangja. Találkoztam olyan hívő testvérekkel, akik átélve a szabadítást, elkezdtek énekelni, a család meg rohant a lakás másik végébe, vagy bedugták a fülüket, de ő csak énekelt és énekelt. Nem tudta magában tartani. Volt egy régebben kiadott énekgyűjtemény. A címe az volt: A szívem énekel. Itt nem az a fontos, hogy a hangunk hogyan énekel, hanem az, hogy a szívünk mennyire tud énekelni.

A gyülekezeti éneklésről négy dolgot röviden, összefoglalásul: a gyülekezeti éneklés elsősorban igehirdetés, mert forrása és tartalma Isten ígéje. Isten ígéje nemcsak a gyülekezetnek szól, hanem így a gyülekezet is hirdeti Isten ígését. Például a 424. dicséret olyan szépen beszél a megigazulásról. „A törvény súlyát, hogy kezdém vizsgálni, erőm mivoltát azon megpróbálni. Ha törvény szerint bán az Úr velem, soha nem fordul napra éjelem.” És a következő vers arról beszél, hogy Jézus Krisztus igazságát nekem tulajdonítja, és Isten rajta keresztül néz engem, és úgy néz rám, mintha soha semmi bűnt nem követtem volna el. — Megénekelt ige. Még akkor is, ha valaki azt mondja: ja, ezek régies szavak, ezek ódon szagú mondatok. Hálás vagyok Istennek, hogy fiatal koromban soha nem volt ez probléma. Hogy ez egy kicsit régies, máshogy van megírva. A hívő ember látja benne (kell látnia) Isten megénekelt ígését.

A második: a gyülekezeti éneklés bizonyosságtétel is. Ha valaki szabadságon van és bemegy egy istentiszteletre ott, ahol éppen tölti a szabadságát, akkor az elején van az éneklés, és abból le lehet szűrni, hogy a gyülekezetnek milyen a lelki állapota. Az éneklés bizonyosságtétel is lelki állapotunkról, arról, hogy az Úr népe vagy, hozzá tartozunk, őt dicsőítjük.

Harmadszor: a gyülekezeti ének hitvallás is azért, mert hitvalló ősök sorába állunk be mi is, amikor ezeket énekeljük, akik üldöztetésekben, szenvedésekben, nyomorúságban, örömben is hitvallást tettek arról, hogy ki az Istenük. Hiszen az énekekben mi nemcsak az örömünket és hálánkat énekeljük, hanem a hitünket is, a bizalmunkat, az Isten-szeretetünket. Ezért olyan szép, amikor egyik helyen az ige nem azt mondja: éneklek az Úrnak, hanem énekelem az Úr, énekeim tartalma az Úr.

Ilyen ének: Kálmán Farkas szerezte a dallamát két nagyon jól ismert éneknek, akinek a fiatal fia, amikor kiment a parókia kapuján, soha nem került elő sem ő, sem a holtteste. Megzenésítte azt az éneket: Ím nagy Isten, most előtted szívem kitárom. Ha te nem jössz bánatomhoz biztató szóval, italom könny, a kenyerem keserű sóhaj. — Ez bizonyosságtétel, hitvallás. És a másik ének: Ha a földön elvesztem szerelmem tárgyait, maradjon meg mellettem szerelmed és a hit. Csak azt el ne veszítsem, mi benned, ó Úristen, remélni megtanít. — Nincs vád Isten felé, hogy Uram, miért vetted el, hanem az, hogy taníts arra engem, ha kell, ilyen kemény leckével, ilyen ke-

mény illusztrációval taníts. Ha a földön elvesztem szerelmem tárgyait, akkor a hit maradjon meg, csak azt el ne veszítsem, Uram. Mindent elveszthetek, de azt az egyet el ne veszítsem, mi bennem remélni megtanít. — Mi ezt énekelhetjük. Ja, hogy 100 meg 200 éve keletkezett... Semmi baj nincs vele, így szól ma is a mi Urunk.

Negyedszer: az énekeink imádságok is. Az imádság nem ének, de az éneknek imádságnak kell lennie. Megint Csomasz Tóth Kálmán mondta: az ének az imádságnak zenei hangon elmondott formája. Hálaadás, dicsőítés, bűnvallás, könyörgés, áldáskérés a gyülekezeti éneklés.

Énekeskönyvünkről még annyit: sokan kritizálták az énekeskönyvünket. Jó lenne egy aktuálisabb, mondták. Valaki ezt írta néhány évtizeddel ezelőtt: akik jobb énekeskönyvet kívánnak, azoknak ezt nagyon jól kell tudniuk, mert Isten csak akkor ad új ajándékot, ha a megadottakat már megtanultuk az Ő dicsőségére használni.

Néhány évvel ezelőtt valaki itt a gyülekezetben felvetette, hogy nem lehetne-e kivetíteni a falra az énekeinket, mint a Csillag, Csillag énekeit kivetítjük. Valaki szívesen bevinné a gépbe, és ki lehetne vetíteni mind az 512 éneket. Akkor azt mondtuk: nem javasoljuk, mert azt szeretnénk, hogy mindenkinek kezében legyen az énekeskönyv. Mert az énekeskönyvet nemcsak gyülekezeti alkalmakon kell használni, hanem jó lenne, ha a szobánkban lenne, elővonnánk naponta, elolvasnánk, énekelnénk, és családtagjainkkal együtt is tudnánk dicsőíteni az Urat. Úgy jönnénk a templomba, hogy kezünkben van az énekeskönyv — vagy zsoltár, ahogy a régiak mondták —, mert ezzel is bizonyosságot teszünk arról, hogy hova megyünk. Demonstráljuk, hogy Istennek van népe ezen a földön. Isten népe siet a sereggyűjtés napján, az Úr jelenlétében akar lenni, egymással találkozással és együtt magasztalva az Urat.

A következő az istentisztelet részeként: az adakozás. Ez is a gyülekezeti istentisztelet része. Mózes idejétől olvassuk, hogy Isten úgy rendelkezett, hogy az összejöveteleken az Ő népe azt az összeget, amivel fenntartják a szent helyet és annak a kiadásait, azt gyűjtsék össze. Jóás király és Jójada pap idejében találják ki azt, hogyan gyűjtsék össze az adományokat, amik a templom felújítására kellenek. Kitalálják, hogy egy ládát csináljanak, vágjanak a tetején egy lyukat, tegyék ki, és mindenki abba tegye az adományt. Amikor ezt összeszámolták, akkor mindig örömmel tapasztalták, hogy több van benne, mint amennyi szükséges.

Dávid király egyszer felfakad imádságban az Úr előtt, és azt mondja: Uram, honnan volt erőnk ilyen áldozatra? Aztán Dávid megvallja: te adtál nekünk ehhez erőt, mert mi magunktól erre képtelenek lettünk volna.

Az Újszövetségben az istentiszteleti adakozás általában azért történt, hogy ezzel az összeadott pénzzel, amit a perselybe tettek, a gyülekezet szegényeit segítették. Segítsük azokat, akik erre rászorulnak.

Joó Sándor lelkipásztor idejében úgy tudom, ez úgy történt, hogy perselyt adtak körbe sorról-sorra, mindenki beletette az összeget, és a református egyházban volt egy ilyen felvetés, kezdeményezés, hogy ezt az összeggyűjtött pénzt a presbiterek az úrasztalához vitték (külföldön általában ezt gyakorolják is), és a lelkipásztor imádkozott. Ennek az imádságnak az volt a lényege: Uram, vedd szívesen a mi hálánk áldozatát. Megvalljuk, hogy nemcsak ez, hanem mindenünk a tied kell, hogy legyen. Ennyire voltunk most képesek. Add, hogy Szentlelked töltse be szívünket. Vedd szívesen áldozatunkat.

Amikor egyszer abban a gyülekezetben szolgáltam, ahol dédnagyapámék 73 évet szolgáltak, elkértem a jegyzőkönyveket, hogy mégis hadd lássam, mit csináltak. Mi-

lyen volt a lelkeségük. Olyan megható volt, amikor leírják, hogy a II. világháborúban a templomot felrobbantották, a földdel egyenlővé tették, akkor a gyülekezetnek új templomot kellett építenie. 1946-ban (akik ezt megélték, tudják, hogy nem éppen arról volt híres az év, hogy minden bőséggel van, a feleslegünkből is bőven kitelik egy nagy templom építése) abban a nagy szegénységben meg tudtak építeni egy gyönyörű nagy templomot, amely kétszer akkora volt, mint az előző. A faluban volt a téglagyár, nem kellett ezért messze menni. Amikor a templom elkészült, kihirdették: a vasárnapi délutáni istentisztelet perselypénzét jó lenne egy kisebb harang öntésére fordítani, hogy a toronyban harang is legyen. Amikor vasárnap délután kibontották a perselyt: nem egy, hanem két harang ára volt benne, sokkal nagyobbé, mint amit öntetni akartak. Ezek a harangok szólnak ma is.

Amikor nagy volt a szegénység, a nyomorúság, akkor volt olyan nép, amely azt mondta: az Úré az első. Lehet, hogy házunkban nem volt még üveg, de az iskolának és a templomnak rendben kell lennie. És beüvegezték először az iskolát és a templomot. Ez az áldozatos szív.

Hadd jegyezzem meg ezzel kapcsolatban, mert nemrégiben beszélgettem valakivel, aki évtizedek óta egyháztag, el volt csodálkozva, hogy a gyülekezetet nem az állam finanszírozza? Az államtól nem kapunk semmit? Igen, az államtól a gyülekezetek semmit nem kapnak. Az az 1 %-os adó, amit a dolgozók fel tudnak ajánlani, az sem a gyülekezetekhez jön, hanem a közegyházhoz, amelyeket ők a költségvetésbe beépítenek. A gyülekezet életét az egyházfenntartói járulék, amit a lelkeszi hivatalban lehet befizetni, és a perselypénz fedezi. Az, hogy vannak alkalmazottak, dolgozók, világítás van, fűtés, renoválás, korszerűsítés, hivatal, posta, telefon... stb. az mind ebből a keretből megy. Nyilván ebből a keretből tudunk másoknak is évente segíteni.

A harmadik az áldás. Egy ige hangzik el ilyenkor, melyet a gyülekezet fennállva fogad. Az áldást nem a lelkész adja. Isten ad áldást nekünk az Ő igéjén keresztül. Mi ennek a jelentése, hogy Isten úgy rendelkezett, hogy meg kell áldani Izráel fiait? A legfontosabb jelentése szerintem: a gyülekezeti istentiszteleten az első és utolsó szó Istené.

Amikor két ember vitatkozik egymással, azt mondja az egyik: mindig tied az utolsó szó. Itt tudomásul kell vennünk, az Úré az utolsó szó. Amikor mi felelünk éneken, imádságban, Isten jön hozzánk igéjével, akkor Ővé az utolsó szó. Ő azt akarja, hogy igével menjünk ki. Igével áld meg bennünket. Az áldás azt jelenti, hogy a gyülekezet az együttlétet befejezi, és ki kell mennie a világba. Remélem, a hívó ember úgy van, mint Péter, János és Jakab: jó nekünk itt lenni, építsünk itt három hajlékot — de sajnos ez nem lehetséges, hanem ki kell menni és mindenkinek vissza kell mennie, ahonnan jött. Sokan azért nehéz körülmények közé mennek vissza. Mindannyian harcokba megyünk vissza. Ahogy hitvallásunk mondja: harcolnunk kell három nagy ellenséggel: saját testünkkel, az ördöggel, a világgal. Isten úgy akar bennünket elengedni: gyermekem, ebbe a harcba az én igémmel menj. Ebbe a harcba menj az én bátorító szavammal, az én jelenlétemmel. Hiszen Isten igéje mindig az Ő jelenlétét is jelenti. Ez azt jelenti, hogy amikor elveszük az áldó igét, akkor nem zárjuk be a templomba, hanem azt jelenti: nekünk olyan Istenünk van, aki jönni akar velünk a hétköznapiakba, a nyomorúságba, a küzdelmekbe, könnyeibe vagy örömeibe, mert Ő azt mondta: íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Nekem nem úgy kell kimennem, hogy most mit fogok tenni, hanem úgy: vezess Jézusunk, véled indulunk. Küzdelemre hív az élet, hadd kövessünk benne téged. Adj erőt, Urunk, mert a mi erőnk magában mit sem ér. Menj el Isten erejével!

Végül: ha valaki csodálkozott azon, hogy most a presbitériumunk úgy döntött, hogy *egy* áldást mondjunk olyankor, amikor úrvacsorás istentisztelet van, mégpedig az úrvacsora végén, azt szerettük volna kifejezni, hogy komolyan vesszük: az áldás tényleg azt jelenti: menjünk békességgel, az Úr velünk van, furcsa lenne, hogy előtte meg azt mondtuk: jöjjetek az úrasztalához. Most: jöjjetek, vagy menjetek? Nem záródott le az istentisztelet. A sákramentum, a keresztség és az úrvacsora szerves része kell hogy legyen az istentiszteletnek. Az első keresztyének minden alkalommal úrvacsoráztak. Mi miért nem úrvacsorázunk minden alkalommal? Az úrvacsora előkészítése sok-sok időbe kerül, amit nem tudunk a gyülekezet létszámának függvényében sem elvégezni. Az első gyülekezetekben kevesen voltak, jobban odaszánták az idejüket is. Nálunk most ünnepélyesebb is az úrvacsorázás. Kiváltságos lehetőségünk az úrasztali közösségben lenni.

Ezt jelenti az áldás. Menjünk a világba, hirdessük azt: a Szabadító elközelgetett. Aki rajtam segített, az rajtad is tud. Aki engem megvigasztalt, az téged is megvigasztal. Aki engem felemelt, az téged is fel tud emelni. Menjünk békességgel és örömmel, legyünk só, világosság, kovász ebben a világban, hogy ízesítsünk, mert izetlen ez a világ. Világosságot tudjunk vinni ebbe a rettenetes lelki sötétségbe. Még akkor is, ha az egy gyertyányi fény. Legyünk kovász a hatalmas nagy masszában, amelynek kihatása van az egész nagy tészta és masszára. — Ez az áldás. Így vegyük az áldó igéket. Jézus Krisztus jön velünk, áld, erősít, bátorít és harcainkban egyetlen mentés az Ő drága neve.

Mindezt foglaljuk össze egy énekben, válaszolva az igehirdetésre. Énekeljük a 689. dicséretet.

689 Tégy, Uram, engem áldássá

☞ Füle Lajos (1925-)

♪ Füle Lajos (1925-)

Tégy, U-ram, en-gem ál-dás-sá! Lel-ke-det úgy vá-rom.

Tedd te a szí-vem há-lás-sá, hogy ne-ked szol-gál-jon!

Bár-ho-vá kül-desz, aj-kam-ról zeng-jen az új é-nek!

Tégy, U-ram, en-gem ál-dás-sá! Oly sok a bús é-let.

Imádkozzunk!

Istenünk, hálásan köszönjük, hogy mennyei világodnak minden lelki áldásával megáldottál bennünket a mennyekben, a Krisztusban.

Köszönjük, hogy amikor innen kimegyünk, akkor is azért áldasz meg, mert azt akarod: ne csak áldottak legyünk ebben a világban, hanem áldássá legyünk mások számára. Te látod, Urunk, hogy valóban őszintén könyörögtünk-e ezért, hogy tégy Uram engem áldássá, hogy ebben a világban úgy tudjunk forgolódni a gonosz, elvetemült nemzetség közepette, mint akik a te megváltott gyermekeid vagyunk, és mint akiknek szívét és életét áthatja a menny illata, a menny fénye.

Kérünk, Urunk, valóban jöjj velünk, különösen azokkal, akik nehéz szívvel mennek haza, mert valamilyen nehézségben, problémában, valamilyen megoldhatatlannak látszó ügyben vannak. Kérünk, légy azokkal, akik betegséggel küszködnek.

Kezedbe tesszük, Urunk, azokat a családokat, akik a héten temették el szeretteiket. Kérünk, vigasztald őket a te igéddel, a menny fényével, a feltámadás bizonyosságával.

Kérünk, áldd meg gyermekeinket és mindazokat, akik holnap munkahelyre mennek. Kérünk, áldd meg családjainkat, hogy békesség, szeretet legyen. Hadd legyen ott a nyitott Biblia és az énekeskönyv is jól látható helyen, hogy ezeket használjuk, és belesodálkozunk abba, hogy valóban milyen kapcsolat lehet közöttünk.

Kérünk, hogy különösen ebben a hónapban indítsd a szívünket arra, hogy minden vasárnap tudjunk könyörögni országunkért. Megint az ének szavával kérünk: gátdold hazánkban áradását a sok gonoszságnak, fordítsd el eshető romlását nemzetnek, hazának. Kérünk a magyar testvéreinkért szerte a világon. Ezért a szétszóratott maroknyi nemzetért. Különösen azokért, akikkel egy hit, egy keresztség, és egy Úr egyesít. Akiknek egy terített asztal ad új erőt. Akik kezükbe veszik hálaadással a megtört kenyeret és felemelik a poharat, hirdetvén az Úr halálát.

Kérünk, áldj meg minket. Köszönjük a biztatást és bizonyosságot, hogy sokszor még szánkon sincs a szó, és te már érted azt. Ó bárcsak mi is így lennénk, Urunk, a veled való közösségben: áldott jelenlétben tudnánk és értenénk mindig, hogy mi az, amit cselekedjünk.

Kérünk, jöjj velünk a hétköznapokba, és áldd meg a mi mostani csendes imáinkat is.

Ámen.